

raad, ved jeg slet ikke, hvorledes det skal være muligt at udføre det, naar det skal overlades til 135 Politimestre, thi flere tror jeg ikke der er i Landet.

Det er altsaa den ene af de Omstændigheder, der vække mine Betæneligheder. Den anden Betænelighed, som ogsaa blev fremhævet af den ærede sidste Taler, er Hensynet til Politikasserne. De ville efter min Formening være fuldstændig ude af Stand paa Landet til at afholde disse Udgifter. Ja men, siger man, saa kunne de faa Forskud af Amtsrepartitionsfonden. Ja vel, men det er et stort Arbejde, man paabyrder Politiet med Afkrævningen af disse Forskud og den hele Regnskabsførelse over de store Summer, som gaa ud og ind. Det er et betydeligt Arbejde og et stort Ansvar, jeg ser ikke, hvad der er i Vejen for, at man i den Henseende bliver ved det nuværende. Er det dog ikke naturligt, da det er en Kommunesag, en Fattigsag, at en Kvinde, naar hun forskudsvis skal have udbetalt Alimentationsbidrag, faar det paa samme Sted som nu, blot at hele Korrespondancen og alt det øvrige Skriveri besørgeres af Politiet? Politimesteren har da blot i Stedet for at tage til sin Politikasse, hvis der er noget i den, eller at skrive til Amtsrepartitionsfonden om at faa Penge, at sende Bud til Sogneraadet, som altid maa have Penge i Kassen, at den og den Pige skal have 25 Kr. eller hvor meget det nu er. Jeg synes, det maatte være det naturlige. Amtsrepartitionsfonden har dog ikke det mindste med den Slags Fattigudgifter at gøre, og i Virkeligheden bliver det Amtsrepartitionsfonden, der vil komme til at afholde alle disse Udgifter og hele denne Omsætning. — Det er altsaa Forholdet for Sogneraadens Vedkommende. Tager jeg Forholdet til Byraadene, saa er det noget af det forunderligste, at de ærede Herrer i det andet Ting, der have skrevet Loven, ikke maa være kendt med, hvorledes Sagen er i Købstæderne. Der er Fattigkassen og Kommunekassen den samme, det er den samme Kasse, der er kun een Kasse i Kommunen, og ligesom hidtil al Udgift, som har været afholdt i Henhold til Loven af 1892, er, ganske vist gennem Fattigvæsenet, gaaet af Kommunekassen, saaledes kan det blive ved at gaa paa samme Maade. — For Kjøbenhavn har man ladet det være, fordi man har vidst, at Forholdet var dette, at Magistratens 3dje Afdeling besørgerede den Slags Ting. Jeg finder altsaa, at det at lægge Udgifterne over paa Politikassen, at bebyrde Politimesteren

med dette store Ansvar og dette store Regnskab, som det vil medføre, altsaa at koncentrere paa 135 Mænd det, som ellers 1,100 Sogneraadsmænd have besørget, virkelig ikke er rigtigt. — Men der er en Omstændighed til, som gør, at i alt Fald det nu foreslaaede maa forandres. Det er nemlig saaledes efter den nugældende Lov af 1892 for Købstæderne, at hvor der er en Fattiginspektør eller lignende Forstander for Fattigvæsenet, skal denne bistaa Politimesteren med Udførelsen af dette Arbejde, og i Henhold til denne Bestemmelse har det naturligt medført, at i Købstæderne, i alt Fald de Købstæder, jeg kender, det meste af dette Skriveri i Virkeligheden gaar gennem Fattigvæsenet, og det er det naturlige. Vil man nu endelig have det over til Politimesteren, bør i hvert Tilfælde, tror jeg, ogsaa den samme Regel, som gælder efter Loven af 1892, gøres gældende i Købstæderne, at hvor der er en Fattiginspektør eller en, der forestaar Kommunens Fattigvæsen, bør han bistaa Politimesteren med Udførelsen af disse Arbejder.

Jeg havde adskillige andre Smaabemærkninger at gøre til Lovforslaget, men her ved 1ste Behandling skal jeg ikke komme ind derpaa. Jeg skal udtale mit Ønske om at se dette Lovforslag fremmet, i alt Fald naar det kan ske med de Modifikationer, som jeg har tilladt mig at antyde. Men jeg vil dog bemærke, at jeg har forstaaet den tidligere Justitsministers Udtalelser i det andet Ting derhen, at han for sit personlige Vedkommende ikke havde noget imod at anbefale Lovforslaget til dette Ting, men at han selvfølgelig reserverede dette Ting dets fri Bestemmelse i Sagen. Jeg anser Lovforslaget i sine Hovedtræk for et virkeligt Fremskridt, og jeg erkender, at Redaktionen af §§ 5 og 6 i Sammenligning med den nuværende § 4 i Loven af 1892 er fortræffelig, den er klar og tydelig. Men der er, som sagt, for mig de afgørende Betæneligheder ved, at man nu vil skubbe alt Arbejde og alt Ansvar og alle Pengeudbetalinger bort fra Kommunerne og lægge det over paa Politimestrene, som hverken have Midler eller Tid til at paatage sig dette Arbejde og Ansvar. Jeg haaber at se Sagen drøftet i et Udvalg, og at man der vil have sin Opmærksomhed henvendt derpaa ikke mindre end paa de af mig fremhævede Punkter, navnlig ogsaa i Retning af at komme de forladte Hustruer og Børn til Hjælp ved kraftigere Midler til at faa fat paa de bortrømte Fædre.